

શ્રી સહજકીર્તિ ઉપાધ્યાય રચિત શ્રી પાર્શ્વનાથ મહાદંડક સ્તુતિ ॥

- પ્રદ્યુમ્નસૂરિ

વિવિધ છંદોમાં સ્તુતિ-સ્તોત્રો રચવાની પરંપરા બહુ જુની છે. તેમાં પ્રચલિત વસંતતિલકા, મંદાક્રાન્તા, શિખરિણી, શાર્દૂલા વગેરે છંદોમાં તો ખૂબજ સ્તુતિ-સ્તોત્રો મળે છે. જ્યારે દંડક છંદમાં રચેલા સ્તુતિ સ્તોત્રો અલ્પ મળે છે. શોભન મુનિવરરચિત ચતર્વિંશતિ સ્તુતિમાં છેલ્લી મહાવીરપ્રભુની સ્તુતિ દંડક છંદમાં છે.

આ દંડક છંદના પળ અનેક પ્રકાર છે. આ રીતના પ્રકારો અન્ય છંદમાં આવતા હોય તેવું જોવામાં નથી આવતું. તેમાં જેમ તેનું સ્વરૂપ ગણવૃદ્ધિથી વધે તેમ તેનાં નામ બદલાય. એક અક્ષરથી લઈ નવસો નવ્યાણું અક્ષર સુધીના દંડક આવે છે. તે બધાના અલગ અલગ બંધારણ પ્રમાણે ઉદ્દામ-શંખ-સંગ્રામ-મત્તમાતંગલીલાકર-ચંડવૃષ્ટિપ્રપાત વગેરે નામ આપવામાં આવ્યા છે.

પ્રસ્તુત દંડક શ્રીપાર્શ્વનાથભગવાનની સ્તુતિરૂપ છે. કર્તા શ્રીસહજકીર્તિ ઉપાધ્યાય આને મહાદંડક કહે છે. ૧૧૧ અક્ષરનું એક ચરણ આવા ચાર ચરણનો એક શ્લોક. આથી મોટો દંડક ન હોઈ શકે. તેથી તેનું મહાદંડક નામ પણ સાર્થક છે. એક રીતે તો આ મત્તમાતંગલીલાકરના લક્ષણમાં બંધબેસે છે. તેનું લક્ષણ આ પ્રમાણે છે :

યત્ર રેફાન્ કવિઃ સ્વેચ્છયા પાઠસૌકર્યસાપેક્ષયા

યોજયત્યેષ ધીરૈઃ સ્મૃતો મત્તમાતંગલીલાકરઃ ॥

રચના અત્યંત પ્રાસાદિક છે. વિષય તરીકે શ્રીપાર્શ્વનાથભગવાનના જીવન ને આમાં સમાવ્યો છે. પાંચ કલ્યાણકનું વિશદ વર્ણન, કમઠે કરેલા ઉપસર્ગનું વર્ણન, કલિકુંડ તીર્થની સ્થાપનાનો પ્રસંગ તેનું વર્ણન આ બધું ખૂબજ પ્રાંજલ શૈલીમાં અર્થ વાંચતાં વાંચતા જ બોધ થતો જાય તેવી સુગમ શબ્દાવલિમાં અહીં મળે છે. સંસ્કૃત ભાષા પરનું તેમનું પ્રભુત્વ નોંધપાત્ર છે. તેનું કારણ તેઓનું વ્યાકરણ અને કોષ બંનેનું તલસ્પર્શી જણાય છે. તેઓએ સારસ્વત વ્યાકરણ ઉપર વૃત્તિ રચી છે અને એક સ્વતંત્ર વ્યાકરણની રચના પણ કરી હોય તેમ લાગે છે. નામ સસદ્વીપિશબ્દાર્ણવવ્યાકરણ એવું મળે છે. અને બીજું નામ ઋજુપ્રાજ્ઞવ્યાકરણપ્રક્રિયા એ નામનો પણ ગ્રંથ રચ્યો હોય તેમ જણાય છે. વઢી

એક અભિધાનચિંતામણીની જેમ છ કાંડમાં વિસ્તરેલો નામકોશ પણ તેમને રચેલા ગ્રંથોની યાદીમાં નોંધાયો છે. વઢી વ્યાકરણવિષયમાંજ એકાદિ શતપર્યન્તશબ્દસાધનિકા નામની પણ રચનાનું નામ મળે છે. આ રીતે વ્યાકરણ, કોષ અને સાહિત્ય તેમના ખૂબ ખેડાયેલા વિષયો જણાય છે અને તેનો આ રચનાને ભરપૂર લાભ મળ્યો છે. વિ.સં. ૧૭૮૩ની આ રચના છે.

જેસલમેરના શ્રીપાર્શ્વનાથભગવાનની આ સ્તુતિ છે. આ પ્રભુજીની પ્રતિષ્ઠા આચાર્યશ્રીજિનકુશલસૂરિજી મહારાજે કરી છે.

આ મહાદંડક સ્તુતિના કર્તા ઉપાધ્યાય શ્રીસહજકીર્તિમહારાજની ગુરુપરંપરા આ પ્રમાણે સ્તુતિના અંતમાં આપી છે : શ્રીરત્નસાર શિ. રત્નહર્ષ શિ. હેમનન્દન શિષ્ય ઉપાધ્યાય શ્રીસહજકીર્તિ.

તેમના ગ્રંથોની યાદીમાં એક નામ મહાવીર સ્તુતિ વૃત્તિ - એવું એક નામ મળે છે. આ મહાવીર સ્તુતિ પણ કોઈ વિશિષ્ટ રચના હશે કે જેના ઉપર તેઓએ વૃત્તિની રચના કરી હોય.

હસ્તલિખિત જ્ઞાન ખંડારમાં તપાસ કરતાં શ્રીસહજકીર્તિ ઉપાધ્યાયની અન્ય રચના મળે તો તે બહાર આળવી જોડે.

પ્રસ્તુત કૃતિની અન્ય પ્રતિ મળી નહીં તેથી કેટલાંક સ્થાનો શંકિત રહી ગયા છે. બહુ વિચારના અંતે આ એકવાર તો મુદ્રિત કરી દેવું જોડે તેવું લાગ્યું. અન્યથા આ છે તે પણ ક્યાંક કાઢની ગર્તામાં વિલીન થઈ જાય. તેથી આ સ્વરૂપે અહીં આપ્યું છે.

આ સ્તોત્ર પંડિત શ્રીઅમૃતભાઈ મોહનલાલ ભોજક દ્વારા પ્રાપ્ત થયું છે તેનો સાનંદ ઉલ્લેખ કરું છું.

॥ श्री पार्श्वनाथाय नमः ॥

विदितनिखिलभावसद्भूतभूतप्रभूताखिलज्ञानविज्ञानभास्वत्प्रभाकीर्ति-
 सन्दोहसौभाग्यभाग्योल्लसल्लोककोकस्थितिश्रेणिसन्तोषपोषप्रदं प्रीतिनीति-
 प्रमाणप्रमाणप्रमेयक्षमालीनपीनध्वनिध्वानसम्मोहविध्वंसदक्षं जिनं
 पोषमासादिमाया दशम्या दिने प्रा(१००)सजन्मानमालोकशोकापनोदाय
 सम्प्राप्ततारुण्यकं प्राप्तबोधं सुरेभ्यो सुरज्येष्ठलोकान्तिकेभ्यो दिने पोषमासा-
 दिमैकादशीसञ्ज्ञके ऽवाप्तदीक्षं स्फु रत्स्वर्गि-पातालवासि-स्फु ट-
 व्यन्तराधीश-सच्चन्द्रसूर्यारसौम्या-ऽमरा-चार्यवर्यो-शनः-शौरि-नक्षत्रमाला-
 नभस्तारका कोटि(२००)कोटिक्षितिप्रीतिभूपालसच्चक्रवालानतांह्रिद्वयं
 द्वेषिकृद्द्वेषसंहार-सञ्चारसंसारपाथोधिसम्मग्नचेतः-प्रवृत्त्यङ्गिनिस्ता-
 रकोद्वेगवेगप्रपञ्चक्षयाक्षीणलेश्यं सकोपासुरामर्षसम्भूतभीतिप्रदाशेषवि-
 द्बलताक्षोभशोभारटद्वोरसंहारकल्पक्षमाकाशभे(३००)दावकाशच्युतश्या-
 मरुग्नरीरधिध्वानगर्जज्जितानेकमर्त्यप्रचण्डप्रतापद्विपाष्टापदध्वानदुष्टान्धकार
 प्रचारोच्छलनीरकल्लोलमालाम्बुदोद्रेककृसमापूर्णसर्वाङ्गमाज्ञाय सर्वप्रभाराजि-
 बिभ्राजमानप्रमाणर्द्धिपाताललक्ष्मीसदाभोगसंयोगविख्यातनामा(४००)
 भिरामप्रभावोऽमितायामविष्कम्भसम्मोददायिप्रणष्टाहितध्वान्तसंरम्भ-
 रम्भावलीचूतसच्चम्पकाऽशोकवृक्षादिनिःसङ्ख्यवृक्षातिशायीष्ट-
 शोभाभरानेकवादित्रनादोच्चयानन्दकृत्पञ्चवर्णात्मकावासलक्षाधिपत्यं
 दधद्देवदेवीमनोवाञ्छितार्थं ददत् स्वीयसिंहास(५००)नोत्कम्पतो ज्ञान-
 सम्भारतश्चापि नागाधिपः स्वीयदेवेन्द्रताप्राप्तिहेतुं प्रभुं भूरिसौख्यं क्षमाकारणं
 चाकलय्य प्रमोदात्रिजां पट्टदेवीं समादाय शीघ्रं जलोपद्रवध्वंसनाय स्थितं
 पुण्यमूर्तिं जगत्क्षेमकृत्नामधेयं प्रभुं पार्श्वनाथं समं निर्ममं चिन्मयं मेरुधीरं

धरा(६००)नेकगाम्भीर्यधैर्यार्यसन्तोषपात्रं पवित्रं गुणश्रेणिभी राजितं
 त्यक्तसंसारसञ्चारामारमाकारदेहस्थितिं प्रोल्लसद्भर्षसन्दोहमोहः फणानां सहस्रं
 व्यधान्मस्तकोपर्यलं छत्रसंकाशशोभाधरं वीरविक्षोभसंहारसम्बन्धिकं राजमानं
 चतुर्दिक्ष्वधोऽधः स्वकीयां(७००)शयोराश्रसेनेर्भवाम्भोधनिस्तारकं कारकं
 सम्पदामास्पदं श्रेयसां साध्वसध्वंसदक्षं नतं नागरैः पद्युगं स्थापयामास
 भूयोऽथ पार्श्वग्रतः सम्भ्रमाधिक्यतो नाटकं देवसूर्याभरीत्याप्सरःश्रेणि-
 भिर्दीयमानाप्रमाणोरुगानं कुमारीकुमारैर्जनानन्ददैर्दन्तसङ्घचैर्यु(८००)तं विश्रुतं
 सर्वतः सर्वपापप्रणाशप्रधानं निधानं गुणानां हितं सौख्यमोक्षप्रदं
 देवलोकेशता-चक्रवर्तित्व-शीरित्व-सभ्यार्धचक्रित्व-भूपत्व-सिद्धिक्षमा-
 कारणं दुन्दुभिध्वानरम्यं निधानाम्बुराशि प्रमाणाद्भुतातोद्यजातेः पृथक्
 सिद्धि-दिग्मानसङ्घचायुतैर्हारतुर्यैर्युतं (९००) पूर्णपुण्यौघलभ्यंचकार-
 सुरेशश्रियं पावनां कर्तुकामस्ततः सप्तभिर्वासरै रत्रिभिश्चासुरैर्वर्षणे सर्वतः
 क्षीणभावं समेतेऽसुरं पापलेश्यं महावैरिणं पार्श्वनाथस्य पद्मावतीशो जगादेति
 सञ्जातरोषो महापापः(प-) दुष्टाधमेशाहमस्तोकशोकास्पदं त्वां नये(१०००)।

विहितजिनजलाशिवं कोऽस्ति रे प्राणभृद् यः समागत्य संरक्षति
 क्षमातलेऽद्यापि मूर्खोत्तमो वेत्ति किं नो जिनोऽयं चतुःषष्टिदेवेन्द्रपूज्य
 श्रिदानन्दभ(?)न्दस्वरूपः समाङ्गिव्रजप्रीतिदः सापराधेऽपि दुष्टाशये नैव रोषं
 विधत्ते जने जातुचिद् नाकिनि क्षुद्रसत्त्वे दयालीनचेताः (१००)सुखं वाञ्छति
 प्राणिनां भावतोऽथापहायाखिलं वैरभावं चिरारूढगूढं कृतक्लेशमान्धा
 समाधिस्थितिश्लोकविध्वंसहेतुं भजागत्य चानन्तसंसारनीराम्बुधिप्रान्तमेहि
 प्रसिद्धोदयागारसंसारिशृङ्गारकल्पं मरुच्छाखिचिन्तामणिस्तोमसम्प्राप्ति-
 सन्तोषकल्पं गृहाणां ग(२००)णं सर्वसम्पत्तिभावस्य सम्यक्त्वरत्नं प्रयत्नेन
 वाक्यं हितप्रीतिकृत् तत् समाकर्ण्य चालोक्य तीर्थेशभक्तं महच्छक्तिभक्ति-

प्रभाशोभमानं धराधीश्वरं प्राप्तसंवेगभावोऽसुरो मेघमाली भवाब्धौ -
 पतज्जन्तुजातोद्धतौ सावधानावनेकांकुशच्छत्रशङ्खाकृतिभ्राजमानौ जिनां
 (३००)ह्रीं प्रणम्यैवमूचे जगन्नाथ पापातपक्लेशसंवेशसङ्घातकद्वेषतोऽहं
 भवेष्वाप्रमाणेष्वसद्दुःखसन्दोहरूपेषु तिर्यग्नरामर्त्यपापार्तिभृन्नारकेषु स्वयं
 सम्भ्रमस्त्राणभूतं भवत्सन्निभं क्वापि न प्राप्तवानीश सद्भाग्यतोद्य-
 श्रितानन्दचिद्रूपमासाद्य नाजन्म मुञ्चा(४००)मि सभ्यं भवन्तं कृपापात्रमश्ला-
 घ्यमाचीर्णमस्तोकवैरं च निन्दामि गर्हामि नैवं पुनर्वीतरागोत्तमः क्षीणपापो
 विधास्यामि नत्वे(त्वै)वमावेद्य च प्राप वेश्म स्वकीयं गृहीत्वा सुबोधिं ततो
 नागराजोऽपि जैनाग्रतो नाटकं देवशक्त्या विधायोरु नत्वा च शिश्राय सद्वाश्रयं
 साङ्ग(५००)नः क्षेमकृत्यार्थनाथोऽपि पातालनाथार्चितः प्राप्तशोभोऽभि-
 तोऽभिग्रहं पूर्णमासेव्य निर्जित्य चोपद्रवं नीरजं नीरजाभूमिपीठे विहारं विधत्ते
 स्म लोकोऽथ तत्र स्वभावेन मूर्तिं नवीनां तथा चैत्यमत्युच्चमानन्दकन्दं
 विधाय त्रिकालं समभ्यर्चयामास लोके ततस्तीर्थ(६००)मासीद्धितं
 सज्जनानामहिच्छत्रसंज्ञं जनेष्टार्थसम्पादकं तीर्थनाथः प्रभुर्लोकनिस्तारको
 नीलवर्णो धरामण्डलं पावनं पादपद्मोच्छलद्रेणुसम्पाततः साधु कुर्वन् कलेः
 पर्वतस्यान्तिके शान्तिमूर्तिः स्थितः कायमुत्सृज्य नीरागतां संसृतेर्भावयन्
 भावितात्मा तथाभूतमा(७००)लोक्य तं तीर्थपं तन्निवासीकरी जातजातिस्मृतिः
 स्वं भवं पूर्वकं ज्ञातवानेवमालोचयामास चाहं जडो वामनो मन्त्रिपुत्रो भवं
 हास्यमानो जनैरेकदा मर्तुकामो मुधा बोधितः साधुना तापसोऽभूवम-
 स्तोककालं तपस्यां विधायान्तकाले शरीरं महन्मे तपस्याफलादा(८००)यतौ
 स्यादितिदं निदानं दधन्मानसे मृत्युमासाद्य जातो महाकायवान् कुञ्जरोऽत्र
 स्थले हारितो दुष्टचित्तेन पापेन नारो भवः पुण्ययोगात् पुनस्तीर्थराजो गुणानां
 निवासो मयाऽदर्शि नैनं विना प्राणिनां कोऽपि निस्तारकोदुःखसंहारकर्ता
 जनोऽन्यः क्षमामण्डलेऽयं च विज्ञाय (९००) ते मां समुद्दिष्य(श्य)

निःसंशयं तारणायागतोऽत्राथ पूज्यो मया पूजनीयो यथाशक्ति भक्त्या यथाऽहं
सुखी स्यां विमृश्यैवमानीय पानीयमच्छं तटाकात् तथा पङ्कजश्रेणिभिः
पूजयामास वामासुतं भावतो ज्ञातवार्तो जनाद्भूपतिस्तत्र चैत्यं चकार
प्रभोर्चयामास लोके ततः (२०००) ।

सकलसुखदमिष्टमासेवनीयं जनैस्तीर्थमापद्वरं जातमेतत् कलेरग्रतः
कुण्डसंज्ञं ततः सोऽथ सम्यक्त्वरत्नान्वितो मेस्तुङ्गाभिधो हस्तिराट्
पुण्यसार्थेशयुग्ं देवलोकं महानन्ददाय्यष्टमं प्राप शुद्धाशयस्त्यक्तवल्लभः
समन्ताद् जिनाधीशनिःसङ्गमूर्तिस्ततोऽन्यत्र भूमौ (१००) तपस्यां-
व्यधादेवमाचीर्णशुद्धव्रतव्रातनाथोऽखिलः कर्मराशिर्महानन्त्यजन्यः क्षयं
सर्वतो नीयमानो गुणस्थानरीत्या प्रधानेन शुक्लेन बिभ्राजमानोऽवलक्षे चतुर्थीं
दिने चैत्रमासस्य पूर्वाह्निकाले विशालं समग्रं जगज्ज्योतिरुद्योतकं-
केवलज्ञानमासेदिवान् ज्ञात(२००)लोकत्रयालोकपर्यायकोऽगुप्तगुप्तप्रमादा
प्रमादप्रसिद्धार्थसार्थप्रवेदी क्षणे तत्र देवा-ऽसुर-व्यन्तर-ज्योतिषां कम्पिता-
कम्पसिंहासनानां स्वकीयर्द्धिसामान्यदेवीचलत्पत्ति-यानान्विता-
नामभूदागमः कोटिकोटिप्रमाणश्रितानां ततस्ते मिलित्वा जिनं चाभिवन्द्य
प्रमो(३००)देन सालत्रयं रत्न-कल्याणरूप्यात्मकं चक्रुरुत्साहसंसक्तचित्ता
अथो वीतरागो नमस्कृत्य तीर्थं स्थितः पूर्वदिक्सम्मुखो राजमानोऽधिकं
देशनां धर्मरूपां जगज्जन्तुजीवातुकल्पामनल्पार्थजीवादिसंज्ञानमालां-
विशालार्तिविद्वेषहालाहलध्वंसपीयूषनिस्यन्दतुल्यां (४००) शराग्निप्रमाणेन
वाचां गुणेनाक्षयां देव-भूस्पृक्-तिश्चां मनःसंशयोच्छेदपट्वीं स्वकीय-
स्वकीयोरुभाषागतज्ञानभावेन निद्रा-बुभुक्षा-तृषोत्पत्तिनाशां ददौ-
योजनाक्रान्तभूमिस्थितप्राणिनां श्रोत्रगामेवमेषोऽस्थिरो दुःखहेतुर्भवो यत्र
जीवाः समे प्राप्नुवन्ति ध्रुवं जन्म (५००) मृत्युं जरां क्लेशमश्लोकमामं
वियोगं तथा निर्धनत्वं मिथो वैरभावं विमातृत्व-मातृत्व-तातत्व-पुत्रत्व-

रामात्वमुख्यानि चिह्नानि भूयः परं नैव धर्मं कृताशेषसातं प्रमादेन कुर्वन्ति सम्मूर्च्छिता स्त्रीविलासाद्यसत्कर्मसु स्तोकसौख्येष्वनित्येष्वसत्कर्मबन्धेष्वथो प्राप्य चि (६००)न्तामणिप्रायचुल्लादिदृष्टांतदुःप्राप्यनृत्वं मनुष्याः । कुरुध्वं प्रमादं विहायाशु धर्मं जनालम्बनं पार्श्वनाथोदितं मानवा एवमाकर्ण्य सञ्जातवैराग्यतः केऽपि दीक्षां ललुः केऽपि सम्यक्त्वरत्नव्रतानि स्वकायं पवित्रं विधाय प्रणम्यासनाथं च केऽपि स्वकीयं स्वकीयं गृहं शि(७००) श्रियुः प्रीतिभाजो नरास्तीर्थराजोऽष्टभिः प्रातिहार्यैः सदा शोभमानो विहारं विधत्ते स्म देवैः समं कोटिभिर्न्यूनभावेऽपि जाग्रद्यशावेदलोकप्रमाणैः शयैरातिपूर्वैश्चमत्कारमुत्पादयन् सर्वतः सर्वविश्वश्रियं पालयामास देवाधिदेवो महात्मा मुनीन्द्रो गुणानन्त्यभृत् क्षीण(८००)मोहो जितात्मा चिदानन्दरूपः कलावान् निरीहो जनानन्ददायी कलाकेलिकन्दक्षये कोलभूतः स्वधावाक् क्रियावान् जगन्मित्रतासेवधिः सद्बिधिर्बान्धवः प्राणिनां भव्यभूतात्मनां शान्तिमूर्तिर्जगत्कीर्ति-लक्ष्मीवरस्तारकः पारगामी भवाम्भोधिमध्यस्य सभ्यार्चितः कर्मसम्मूलनो(९००)द्योगतीक्ष्णाशयो भारतक्षेत्ररत्नं जिनेशो मुनीनां सहस्राण्यथो षोडशप्रीतिभाजां सहस्रं तथा सिद्धिबहिप्रमाणं-नतार्यार्यकानां(णां) नराणां सुराणां तिरक्षां च कोटीश्च संरक्ष्य संसारतो भीतिहेतोः स्वयं ज्ञातनिर्वाणकालो दयालुः क्षमासागरः प्राप्तसर्वार्थसिद्धिः सुखी (३०००) ।

शिरसि शिखरिणः श्रिया राजमानस्य सम्प्रेतनाम्नः समागत्य कृत्वा च संलेखनां मासिकीं साधुभिस्त्र्युत्तरत्रिंशता राजमानो वलक्षेऽष्टमीवासरे श्रावणस्यार्धरात्रक्षणे क्षीणकर्मा विशाखास्थिते रोहिणीवल्लभे वल्लभो मोक्षलक्ष्म्या बभूव श्रितो जैनमुद्रामनङ्गो क्षयी सि(१००)द्धकार्यो निरालम्बनः सिद्धमध्यस्थितोऽनन्तचिदर्शनोऽनन्तसौख्यश्रितोऽनन्तसारत्नकोऽनक्षरूपारसः

स्पर्शगन्धच्युतः सङ्गवेदोज्झितो देवनाथैर्मि-लित्वाऽथ सर्वैः कृतश्चन्द-
नैर्देहदाहो जिनस्यास्थिराशिः क्षणादुज्झितः क्षीरनीराम्बुधौ पूर्वरीत्या समादाय
दाढाः समां द्वीप(२००)नन्दीश्वरेऽष्टाहिकां जैनभक्त्या च निर्माय देवालयं
शिश्रिये भक्तलोकस्ततः स्थापनार्हन्तमानन्द- सन्दोहहेत्वर्थमर्हत्समानं
विधायार्चयामासुराजन्मकल्याणरत्नाश्मरूप्यादि- सद्द्रव्यजातैः
पवित्रैर्विचित्रैः स्फुरत्कान्तिभिः शान्तपापं च तं समालोक्य भव्या अनेके
नमस्य(३००)न्ति बोधिं लभन्ते श्रियं मोक्षलक्ष्मीं सुराज्यं शरीरं निरामं
यशःकीर्तिसौख्यं च भव्यार्द्रनागार्जुनश्रीकुमाराद्यनेकाङ्गिर्वर्गा इव प्रीतिभाजः
पुरे राजधान्यां तथा ग्रामजाते गृहे कोटिसङ्ख्यात्मके देशदेशान्तरे सर्वतो
भ्राम्यता पार्श्वबिम्बान्यनेकानि दृष्टानि (४००) पुण्यानुभावात् समाकर्णितानि

प्रसिद्धानि च स्तम्भनादीनि संवत्सरे ^३लोकसिद्धयङ्गभूमि^८(१७८३)^७प्रमाणे
मया भाग्यतो जैनराजाज्ञया ^१जेसलाख्ये प्रधाने च दुर्गे क्षमाधीश-
सन्दोहगर्वापहारे महीमण्डलाक्षोभ्यसामर्थ्यरम्ये विपक्षैरगम्ये शरण्ये
महद्धर्मशर्मप्रदं मोक्षल(५००)क्षम्याः पदं कृत्तसर्वापदंशस्थितिक्षेम-
कृल्लोकशोकापहारि प्रमोदास्पदं चैत्यमुच्चं प्रभोः पार्श्वनाथस्य दृष्टं सदृष्टं
क्षमाकारणं पापसन्तापनिर्व्यापनेऽलंभयक्लेशनिर्नाशकं यत्र सर्वत्र बिम्बानि
रम्याणि पुण्यानुयायीनि सन्त्यस्त-पापानि भूयश्चतुर्दिक्षु देवालयानां (६००)
लघूनां द्विपञ्चाशदङ्गिप्रणम्यास्ति यत्राद्भुतैर्बिम्बचक्रैः सदा शोभमाना पुनर्यत्र
नन्दीश्वरद्वीपवर्त्यार्हतागारसङ्ख्याकृतिर्वर्तते भव्यलोकैर्नता मुक्तिमार्गे यथा
प्रोच्चमाङ्गल्यमालेव विभ्राजते तोरणश्रेणिरासाच्छबिम्बैर्युता माननीया
महेभ्याङ्गिभिर्यत्र भाग्योद(७००)योद्रेकरूपं गुणानां गृहं मोक्षलक्ष्म्याः
सुपुण्ड्रोपमं तोरणं द्वारवर्ति प्रदीपोपमं स्वर्गमार्गप्रदे मन्दिरस्याग्रतः
शिल्पिभिर्निर्मिताभिः प्रशस्योत्तमै रम्यपाञ्चालिकाभिर्विचित्राभिरानन्ददाय्यस्ति

सत्सूरिमुख्याकृति-क्षेत्रपाला-ऽम्बिका शासनाधीश्वरीमूर्तिभी राजितं (८००)
 यत्र पार्श्वस्य पारङ्गतस्याच्छमूर्तिं चलत्पुण्यमूर्तिं सुरश्रेणितेजःश्रितं
 नागराजानुभावान्वितां कल्पवृक्षोपमां कामितार्थप्रदे मोक्षनिःश्रेणिभूतां
 जिनाद्यन्त-कौशल्यसूरीशमुख्यैः प्रतिष्ठां सुनीतां महत्सूरिमन्त्रेण जाग्रत्प्रतापां
 विलोक्याच्छपात्रं प्रमोदस्य जातं मनः प्री(९००)तिभाग् मे सुलब्धो भवो
 मानुषोऽद्याथ हे नाथ ! विज्ञप्तिरेषा पदि(वि)त्रा महादण्डकेनाश्रिता तावकीना
 नवीना कृता रत्नसारान्तिषट्त्न हर्षोल्लसद्धेमसन्नन्दनानां प्रसादात्
 स्वभावादिसत्कीर्तिनाम्ना विनेयेन सभ्यं पदं वाचकं बिभ्रता सज्जनानां
 प्रमोदाय भूयाः सदा (४०००) ॥१॥

इति श्रीजेसलमेरुदुर्गस्थश्रीपार्श्वनाथस्य
 महादण्डकमयी स्तुतिः समाप्तिमगात् ॥
 ॥ संवत् १७८३ ॥
 श्रीसहजकीर्तिउपाध्यायरचितमिदम् ।

